

[Justitsministeren]

tillid til, at eventuelle klager over politiet bliver behandlet seriøst og upartisk. Dette mål er også vigtigt for politimandens daglige virke. Eller sagt på en anden måde: det er vigtigt, at politiet ikke bliver udsat for usaglige angreb.

Det var for at opfylde disse mål, vi i sin tid oprettede lokalnævnene, hvor uafhængige kommunalpolitikere fik en afgørende indflydelse på behandlingen af klager over politiet. Det er min opfattelse, at lokalnævnene har gjort et godt stykke arbejde i den forbindelse – en vurdering, jeg bygger på en gennemgang af en række sager. Det må imidlertid erkendes, at denne vurdering ikke deles af alle. Gennem den daglige avislæsning får man snarere den modsatte opfattelse. Ja, selv polititjenestemænd har sat et spørgsmålstegn ved ordningens hensigtsmæssighed. En del af den kritik, man har hørt, kan vist samles under den journalistiske samlebetegnelse »politifolk behandler klager over sig selv«. Derimod ser man ikke egentlige klager over lokalnævnenes øvrige medlemmer.

En sådan tingenes tilstand er uholdbar set fra befolkningens side, idet den kan være med til at undergrave tilliden til politiet, men den er, som jeg allerede har været inde på, også uheldig set med politiets øjne, og disse forhold er baggrunden for mine overvejelser om behovet for at indføre ændrede procedurer for behandlingen af klager over politiets adfærd. Som følge af den rejste kritik må overvejelserne særlig koncentreres om en ændret sammensætning af lokalnævn ved klagesagsbehandlingen. Jeg har tidligere her i folketinget givet udtryk for, at jeg vil lade hele denne problemkreds nærmere undersøge og vurdere, og at jeg inden årets udgang vil have et sådant materiale, at det vil være muligt at tage stilling til, om man skal ændre reglerne.

Til slut skal jeg sige følgende: jeg vil gerne give udtryk for respekt for det ofte meget vanskelige arbejde, som politiet udfører. Det er min opfattelse, at arbejdet, bortset fra enkeltstående undtagelser, udføres i nøje overensstemmelse med de regler, der er fastsat af dette folketing, og det er baggrunden for, at jeg må tage afstand fra den hetz mod politiet, som med tiltagende styrke kommer til udtryk fra enkeltpersoner og kredse i dette samfund. Politiet kan tåle saglig kritik, men bør skånes for hetzagtig kritik, som dybest set

ikke vedrører politiet, men vedrører det samfund, vi lever i. Det er min forvisning, at politiet med de ændringer, som jeg har omtalt, også i fremtiden vil tjene det danske samfund og vil være med til at værne om vort retssystem.

Wilhelm (VS):

Forespørgslen efterlyser regeringens principielle opfattelse af ordensmagts funktion. Justitsministerens svar, som vi vil komme nærmere ind på nede i ordførerrækken, gik ikke særlig direkte ind på dette, men alligevel fremgik det både heraf og af tidligere enkeltbesvarelser, at regeringen hævder den sædvanlige borgerlige opfattelse: at ordensmagts opgave er at sikre overholdelsen af love og vedtægter og at beskytte den enkelte borger og samfundet som sådant imod forbrudelser.

Efter denne opfattelse er ordensmagten helt neutral. Den er hævet over alle modsætninger, specielt naturligvis klassemodsatninger.

Jeg skal ikke bestride, at ordensmagten også har sådanne funktioner – det er f.eks. lige ved, at beskrivelsen i hvert fald formelt passer på færdselspolitiet – men den afgørende funktion er en anden. Ordensmagts opgave er at legitimere og opretholde den herskende klasses magt, dvs. at forsvare det kapitalistiske system, og en sådan opgave er naturligvis ikke neutral og hævet over klassemodsatningerne.

Det kunne være interessant at prøve denne opfattelse, denne socialistiske opfattelse, imod den borgerlige, jeg nævnte før, på grundlag af den helt konkrete udvikling, vi her har til debat. Det skal dog først understreges, at allerede de love og vedtægter, hvis overholdelse ordensmagten skal sikre, er meget stærkt klassebestemte; allerede i selve grundlaget for ordensmagts funktion er der således tale om en klassejustits.

De seneste år har bl.a. været karakteriseret ved udvidede beføjelser til politiet og tilsvarende indskrænkninger for borgerne. Lad mig blot nævne:

Blokadecirkulæret fra 1976, som benyttes til indgreb i arbejds- og boligkampe og vel snart også i almindelige demonstrationer. Udelukkelsesparagraffen i retsplejeloven, som anklagemyndigheden foreløbig har søgt